

14 Μαρτίου 2015

Επιμνημόσυνος Λόγος εις τον Σπύρον Κυπριανού.

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Ιερός Ναός Αγ.Νικολάου Λεμεσού 7/03/2015

Του Μητροπολίτη Πάφου Γεωργίου.

Για πρόσωπα όπως τον Σπύρο Κυπριανού, ο χρόνος που κυλά από την αναχώρησή τους από τη γη αυτή δεν είναι «πανδαμάτωρ», ούτε και ενεργεί καταλυτικά. Γιατί τα στοιχεία που συνθέτουν την προσωπικότητά τους δεν είναι παρμένα από τον χρόνο και την παροδικότητά του, αλλά από την αιωνιότητα. Και ανήκουν στην αιωνιότητα. Γι'αυτό και όσο τα πρόσωπα αυτά ξεμακραίνουν, τόσο η μορφή τους φεγγοβολεί. Και όσο ο χρόνος του αποχωρισμού αυξάνει, τόσο- κατά μια παράξενη διαλεκτική-το άνοιγμα της απουσίας κλείνει.

Δεκατρία ολόκληρα χρόνια πέρασαν από τότε που έφυγε από τη ζωή αυτή ο Σπύρος Κυπριανού. Μέσα σ'αυτό το διάστημα έγιναν πολλές και βαθιές αλλαγές στη ζωή της Κυπριακής κοινωνίας, αλλά και ολόκληρης της ανθρωπότητας. Αξίες αμφισβητήθηκαν, φαντακτερά ονόματα καταποντίστηκαν στο πέλαγος της λήθης, θεσμοί ξεριζώθηκαν, ιδανικά έχασαν τη δύναμή τους, ο ίδιος ο άνθρωπος άλλαξε. Δεν άλλαξε όμως ο σεβασμός και ο θαυμασμός της Κυπριακής κοινωνίας στο πρόσωπο και στο έργο του Σπύρου Κυπριανού.

Αντίθετα όσο προχωρά ο καιρός τόσο και συνειδητοποιούμε όλοι το μεγαλείο του.

Δεν ήταν το πέρασμά του από τον κόσμο τούτο, «σαν πάτημα διαβάτη ανυπόμονου, που φάνηκε στην άμμο μίαν αυγή», και κατά τον ποιητή, «άγριο το κύμα πέρασε τη νύκτα και το σβει». Ήταν πέρασμα διαβάτη που τ'αχνάρια του χαρακτήκαν βαθιά, άσβηστα, δημιουργικά. Αχνάρια που σημάδεψαν ανεξίτηλα την Κύπρο και τους αγώνες της για εθνική επιβίωση.

Αλησμόνητο το πέρασμά του από θέσεις αυξανόμενης εθνικής ευθύνης, όπου κι αν υπηρέτησε. Αλησμόνητη η ανθρωπιά, το ήθος, το φιλότιμο, οι πεποιθήσεις του. Τον γνωρίσαμε πάντοτε σώφρονα, συνετό, τίμιο, συνεπή, μαχητικό στη διεκδίκηση των εθνικών δικαιών. Δεν δίσταζε ποτέ να υψώνει φωνή δικαίου. Δεν αρνήθηκε, σε καμιά περίπτωση, να υπηρετήσει την πατρίδα του, όσο δύσκολες κι αν ήταν οι περιστάσεις. Και δεν αμφιταλαντεύτηκε ποτέ στην επιλογή ανάμεσα στο προσωπικό και στο εθνικό συμφέρον.

Καταλαβαίνετε πόσο δύσκολο είναι να αξιολογήσει και να παρουσιάσει κάποιος το έργο του Σπύρου Κυπριανού. Και η ευθύνη της δυσκολίας αυτής, η δικαιοσύνη επιβάλλει να αναζητηθεί όχι σ'αυτούς που επιχειρούν να παρουσιάσουν το έργο του, αλλά στον ίδιο, ο οποίος δημιούργησε τεράστια απόσταση μεταξύ του και μεταξύ μας. Σ'εκείνον που, κάνοντας χρήση της ψυχοπνευματικής ευγονίας με την οποία τον προίκισε ο ανεπανάληπτος μέντοράς του, ο Εθνάρχης Μακάριος,

οικοδόμησε αδαμάντινο τον χαρακτήρα του, καθάρη τη σκέψη του, άτρωτο το ηθικό του ανάστημα, ηρωϊκή την ψυχή του.

Είναι αλήθεια ότι όσο περισσότερο μιλά κάποιος για προσωπικότητες όπως τον αείμνηστο Σπύρο Κυπριανού τόσο μεγαλύτερος γίνεται και ο κίνδυνος να μειωθούν οι πραγματικές τους διαστάσεις και το μεγαλείο τους. Ταυτόχρονα, όμως, είναι και πάλιν αλήθεια ότι 13 χρόνια μετά τον θάνατό του, ούτε κολακείες, ούτε και αμετροέπειες, ή ανώφελοι βερμπαλισμοί, είναι το ζητούμενο. Σκοπός της σημερινής επιμνημόσυνης τελετής είναι η αναβάπτιση στις υποθήκες και στο όραμα τού αείμνηστου ηγέτη και η αναζήτηση σωστικής γραμμής πλεύσης στα σημερινά φοβερά και επικίνδυνα αδιέξοδα.

Τριανταπέντε ελληνικοί κυπριακοί αιώνες και πέραν των εκατόν αδιάλειπτων ελληνικών κυπριακών γενεών, με θυσίες ανυπέρβλητες, εθνική αντοχή και καρτερία, αντίσταση σε πιέσεις και εξανδραποδισμούς, και με το βλέμμα στραμμένο πάντα στην Ελλάδα, προετοίμαζαν τη μεγαλειώδη εξόρμηση του 1955. Κι ήταν, χωρίς αμφιβολία, ιδιαίτερα ευλογημένοι από τον Θεό εκείνοι που η χρονική στιγμή της επίγειας παρουσίας τους και η ηλικία τους, τούς επέτρεψαν να δούν εκείνα που πολλοί πριν απ'αυτούς «επεθύμησαν ιδείν και ουκ είδον». Ανάμεσα σ'αυτούς σε πολύ πιο προνομιακή θέση βρέθηκαν κάποιοι που πρωταγωνίστησαν στον επικό εκείνο αγώνα. Πρώτος ανάμεσα στους πρώτους υπήρξεν ο Σπύρος Κυπριανού, που είχε το μοναδικό προνόμιο να είναι από νωρίς, από τα φοιτητικά του χρόνια, ένας από τους στενότερους συνεργάτες του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου. Δεν βρέθηκε τυχαία στην πρώτη τιμητική θέση. Στάθηκε πρώτος στους αγώνες. Με τον μόχθο και τον ιδρώτα του ανέβασε σε ύψη περιωπής το έργο της ΕΦΕΚΑ(της Εθνικής Φοιτητικής Ένωσης Κυπρίων Αγγλίας) την οποία ο ίδιος ίδρυσε και της οποίας διετέλεσε πρώτος πρόεδρος. Με την αφοσίωσή του στο πρόσωπο του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου, τη γνώση και την παιδεία του, εργάστηκε με ιδιαίτερο ζήλο πρώτα ως Γραμματέας στο Λονδίνο του αείμνηστου Εθνάρχη κι αργότερα ως Γραμματέας και ως Αντιπρόσωπος της Εθναρχίας στο Λονδίνο. Ένωθε και την τιμή, συναισθανόταν και την ευθύνη. Άκουε τον απόηχο 35 αιώνων ιστορίας. Φύση ποιητική και λεπτή, συνομιλούσε με τον Ονήσιλλο, τον Ευαγόρα, τον Φιλόκυπρο και τους άλλους προγόνους του και σκιρτούσε στη σκέψη πως όσα εκείνοι «εγεύοντο κατ'όναρ», αξιωνόταν να τα βλέπει αυτός «καθ'ύπαρ».

Έκτοτε η ζωή του ταυτίστηκε με τους αγώνες της Κύπρου και του λαού της. Ακόλουθος αλλά και απεσταλμένος του Μακαρίου, πριν την ανεξαρτησία, Υπουργός Εξωτερικών, κατόπιν, για χρόνια πολλά. Στη δίνη που βρέθηκε, τρία μόλις χρόνια μετά την Ανεξαρτησία, λόγω της Τουρκανταρσίας, η Κύπρος, εναπέθεσε τις ελπίδες της στη διπλωματικότητα και στην ευστροφία του. Κι είναι

κοινή διαπίστωση, πως σ' αυτόν κυρίως, ασφαλέστατα σε συνεργασία με τον Αρχιεπίσκοπο Μακάριο, οφείλουμε την απόφαση των Ηνωμένων Εθνών του 1964 για συνέχιση και νομιμότητα της Κυπριακής Δημοκρατίας, έστω και με την αποχώρηση των Τουρκοκυπρίων από την Κυβέρνηση.

Φορέας και υπέρμαχος της εθνικής συνείδησης, υπερασπιζόμενος ουσιαστικά όλο το ελληνικό έθνος και τις αξίες του, ήλθε σε σύγκρουση και με τους ελληνόφωνους της Χούντας των Αθηνών κι αποκάλυψε τα όσα προδοτικά κι απαράδεκτα συμφώνησαν με την Τουρκία, στη Λισσαβώνα το 1971. Δυστυχώς επαληθεύτηκε πλήρως στους φόβους που εξέφραζε όταν τον Μάιο του 1972 αναγκαζόταν, κάτω από τις αφόρητες πιέσεις της Χούντας να παραιτηθεί από το Υπουργείο Εξωτερικών. Στη συνείδηση του Κυπριακού Ελληνισμού και μετά την παραίτησή του, και κυρίως τότε, παρέμεινε ως μια από τις ελάχιστες ορθές φωνές για το εθνικό μας θέμα που συμπαραστέκονταν στον Εθνάρχη Μακάριο στον τιτάνιο αγώνα του για διάσωση της Κύπρου. Γι' αυτό και μέσα στην απόγνωση και στον θρήνο για την εισβολή και τον ξεριζωμό, ο λαός αναθάρρησε κι ανακουφίστηκε, όταν πληροφορήθηκε την επάνοδο του Σπύρου Κυπριανού στην ενεργό δράση, στο πλευρό του εθνάρχη Μακαρίου, ο οποίος του ανέθεσε εξόχως λεπτές και επικίνδυνες αποστολές.

Παρά το γεγονός ότι ο Σπύρος Κυπριανού ανέδειξε κάθε αξίωμα που πήρε, -τίμησε και λάμπρυνε και το υπουργικό και το βουλευτικό αξίωμα και αναβάθμισε το αξίωμα του προέδρου της Βουλής-, εν τούτοις παραμένει γεγονός αναντίλεκτο πως η έπαλξη από την οποία διέπρεψε, με τους λαμπρούς αγώνες του, και καθιερώθηκε στη συνείδηση του Κυπριακού Ελληνισμού, ήταν η θέση του Προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Κορυφαία αλλά και τραγική στιγμή της ζωής του, η 3η Αυγούστου 1977. Τότε που μέσα στον θρήνο για τον θάνατο του φυσικού μας ηγέτη, κλήθηκε να παρηγορήσει και να εμψυχώσει έναν ολόκληρο λαό. Ποτέ άνθρωπος δεν βρέθηκε σε τραγικότερη θέση. Διαδεχόταν ένα Μακάριο στην πιο κρίσιμη στιγμή της Ιστορίας μας, όταν όλοι εναπόθεταν σ' αυτόν τις ελπίδες και τις προσδοκίες τους, μέσα στα διαγραφόμενα από παντού αδιέξοδα. Κι είναι αλήθεια ότι ανήλθε τις βαθμίδες του προεδρικού θώκου με αγωνιώδες βήμα, με τη συναίσθηση ότι ανερχόταν σε ικρίωμα, μη αποβλέποντας στον κορεσμό καμιάς φιλοδοξίας, αλλ' έχοντας συναίσθηση της μεγάλης ευθύνης για την Κύπρο και τον λαό της.

Οι υψηλές προσδοκίες του λαού που, αναπόφευκτα, τον σύγκριναν με τον Εθνάρχη Μακάριο, δεν τον εξουθένωσαν. Ανεδείχθη, και χωρίς τη σκιά του Μακαρίου, κάτω από την οποία εργάστηκε για χρόνια, εθνικός ηγέτης ικανότατος, που απέθεσε τη σφραγίδα της προσωπικότητάς του σε ιστορικές στιγμές της Κύπρου. Κράτησε για

έντεκα και πλέον χρόνια το πηδάλιο της Κυπριακής Δημοκρατίας με χέρια στιβαρά, υπεραμυνόμενος των δικαίων του λαού και προασπιζόμενος παγκόσμιες αξίες και ιδανικά.

Πρώτο του μέλημα, η επιβίωση του λαού. Μ'ένα κράτος χωρίς υποδομές, λόγω της εισβολής, οικονομικά εξαντλημένο, και με μια διεθνή βοήθεια πολύτιμη μεν, αλλά φειδωλή και συχνά δεσμευτική, μπόρεσε κι έκανε θαύματα. Μετέτρεψε την Κύπρο σ'ένα απέραντο εργοτάξιο, μέσα στο οποίο χωνεύτηκαν, ως ένα βαθμό, ο πόνος και το πένθος του ξεριζωμού.

Εκείνο που τον καθιέρωσε στη συνείδηση του Κυπριακού λαού, όμως, ήταν η αντίστασή του στην επιβολή απαράδεκτης λύσης στο πρόβλημά μας. Μπορεί να μην έφτασε σε επιθυμητή λύση. Τούτο δεν εξαρτάτο από τον ίδιο, ούτε από τις οποιεσδήποτε υποχωρήσεις μας.

Απέτρεψε, όμως, κακές λύσεις κι απέφυγε διολίσθηση σε ατραπούς από τις οποίες δύσκολα θα μπορούσε να απεμπλακεί η πλευρά μας. Συνειδητοποίησε γρήγορα και τους σχεδιασμούς και τους απώτερους στόχους της Άγκυρας. Η άρνηση των Τούρκων, παρά τις δεσμεύσεις τους, να δώσουν προτάσεις για λύση του Κυπριακού όταν η πλευρά μας πιεζόμενη από τον Αμερικανικό παράγοντα δέχτηκε να δώσει προτάσεις και χάρτη επί του εδαφικού, και αργότερα η ανακήρυξη από αυτούς του ψευδοκράτους παρά τις δικές του ειλικρινείς προσπάθειες και συνεχείς υποχωρήσεις για εξεύρεση λύσης, δεν του άφησαν καμιάν αμφιβολία ως προς το ποιοι ήταν οι απώτεροι στόχοι της κατοχικής δύναμης. Γι'αυτό και πάντα εξέταζε ενδελεχώς, έμπειρος πολιτικός όπως ήταν, τι κρυβόταν πίσω από κάθε πρόταση των Τούρκων, ή των ξένων, για επίλυση του Κυπριακού και ιδιαίτερα τι εχέγγυα παρέχονταν για την εφαρμογή μιας λύσης.

Ανέλυε, με πλήρη πειστικότητα, ότι η Τουρκία μετά την εισβολή του 1974, δεν είχε κανένα λόγο να θέτει ως μέγιστο στόχο της τη διχοτόμηση. Αυτή την είχε ήδη στα χέρια της ως τετελεσμένο γεγονός. Άλλοι πιο προχωρημένοι είναι οι στόχοι της, έλεγε.

Είχε την ακράδαντη πεποίθηση ότι εκείνο που παγιώνει τα τετελεσμένα στην Κύπρο δεν είναι τόσο η πάροδος του χρόνου, όσο οι συνεχείς υποχωρήσεις της Ελληνικής πλευράς. Γι'αυτό κι έγινε ο βράχος μέσα σε μian αφρισμένη θάλασσα πάνω στον οποίο ξεσπούσαν κύματα, καταιγίδες και κεραυνοί όσων βυσσοδομούσαν για επιβολή μιας απαράδεκτης λύσης. Παρά τις εναντίον του επιθέσεις, τις υποσχέσεις και τις απειλές δεν κατόρθωσαν, φίλοι και εχθροί, να κάμψουν το φρόνημα και την αγωνιστικότητά του. Αποδείχτηκε άφοβος σε εξαιρετικά κρίσιμες καταστάσεις, ακόμα κι όταν επεχειρείτο πολυδιάσπαση του

Κόμματός του κι όταν συνασπιζόταν εναντίον του η πλειοψηφία της Βουλής των Αντιπροσώπων.

Επαληθεύτηκε σ'αυτόν εκείνο που λέχθηκε κάποτε για τον Μέγα Βασίλειο: «Κρείττων απειλών ο ανήρ, λόγων στερρότερος, πειθούς ισχυρότερος». Δεν ήταν ουραγός αλλά πρωτοπόρος πλοηγός του σκάφους της Κυπριακής Δημοκρατίας, το οποίο γνώριζε να κυβερνά καλά σε όλες τις συνθήκες, ευμενείς και δυσμενείς. Γι'αυτό και αντετάχθη, όχι χωρίς κόστος, πολιτικό και προσωπικό, στο λεγόμενο Δυτικό Σχέδιο, απέρριψε τους δείκτες Ντε Γκουεγιάρ, αποκάλυψε την αγγλική υστεροβουλία. Κατανοούσε πλήρως πως από μόνη της η Κύπρος δεν μπορούσε να αντιπαραταχθεί στην Τουρκία.

Ήταν όμως πεπεισμένος πως δεν μπορούσε να περιμένει την αμυντική της κάλυψη μόνο από τους άλλους. Θα'πρεπε να'χει και η ίδια μια σημαντική συνεισφορά. Γι'αυτό και κατέληξε με τον Ανδρέα Παπανδρέου στο δόγμα του Ενιαίου Αμυντικού χώρου. Παρά τις οικονομικές δυσκολίες ενίσχυσε σημαντικά την άμυνα της Κύπρου δίνοντας αίσθημα ασφάλειας στον λαό. Ήταν πεποίθησή του ότι η οικονομική στενότητα, ακόμα και η οικονομική καταστροφή, δεν μπορεί να συγκριθεί με μια εθνική καταστροφή, που δεν είναι εύκολα αναστρέψιμη.

Συνετή, και αποδεδειγμένα ρεαλιστική, η στάση του Σπύρου Κυπριανού απέναντι στους Τουρκοκύπριους ηγέτες, όχι στους απλούς Τουρκοκυπρίους, έστω κι αν πολλοί τον παρεξήγησαν γι'αυτό. Ήταν μια στάση επιφυλακτική απέναντι στις προθέσεις τους, φειδωλή στις συναντήσεις και τα ανοίγματα προς αυτούς. Όταν αυτές οι ηγεσίες έστεκαν στην ίδια εξέδρα και γιόρταζαν με τους Τούρκους ηγέτες την Τουρκική εισβολή και τη συνεχιζόμενη κατοχή, τι θα μπορούσε να περιμένει από τις επαφές και συνομιλίες μαζί τους; Ποιαν κοινή αντικατοχική βάση μπορούσε να δημιουργήσει μ'αυτούς;

Η φιλοπατρία του αλλά και η ανιδιοτέλειά του δεν αμφισβητήθηκαν από κανέναν. Ούτε από τους αντιπάλους του, οι οποίοι και πολεμώντας τον δεν του αρνήθηκαν ποτέ την αξία. Μπορεί πρόσκαιρες συμμαχίες και κούφια συνθήματα, εκμεταλλευόμενα και την κόπωση του λαού, να του στέρησαν, το 1988, το Προεδρικό αξίωμα. Δεν είναι μόνον η Ιερουσαλήμ που «αποκτείνει» τους προφήτες και τους εκλεκτούς της. Τη συναγωνίζεται, επάξια, πολλές φορές και ο Ελληνισμός. Παρέμεινε, όμως, μέχρι το τέλος της ζωής του, και σε μια νέα πενταετία που διετέλεσε και πάλιν Πρόεδρος της Βουλής των Αντιπροσώπων, αγωνιστής ανυπότακτος στις επάλξεις του εθνικού χρέους.

Δυστυχώς οι ανεξιχνίαστες βουλές του Θεού τον απέσυραν πολύ νωρίς από το προσκήνιο του κόσμου τούτου, πριν ακόμα συμπληρώσει τα εβδομήντα του χρόνια.

Όταν ακόμα μπορούσε να προσφέρει πολλές και πολύτιμες υπηρεσίες. Στη μεγάλη δοκιμασία της υγείας του επέδειξε ήθος αξεπέραστο, πνευματικότητα σπάνια, κουράγιο που θαύμασαν ακόμα και οι χειρότεροι εχθροί του. Όσους δεν κέρδισε κατά τη διάρκεια της ζωής του, τους κέρδισε όταν βρέθηκε στο κατώφλι του θανάτου.

Τον θυμάμαι στις συχνές επισκέψεις μου στο σπίτι του στην περίοδο της δοκιμασίας του να διδάσκει με την υπομονή και την αξιοπρέπειά του. Και να επιβεβαιώνει το εκκλησιαστικό του ήθος που επέδειξε σ'όλη του τη ζωή.

Καταθέτοντας, σήμερα, με την ευκαιρία του μνημοσύνου του, στην άφθιτη μνήμη του τα αισθήματα του θαυμασμού και της ευγνωμοσύνης μας, έχουμε υποχρέωση να ανανεώσουμε όλοι την απόφασή μας για αγώνα μέχρι την εθνική δικαίωση, όπως όταν εκείνος μας καλούσε με την αργή αλλά στιβαρή φωνή του.

Η Κύπρος βρίσκεται, χωρίς αμφιβολία, αυτή τη στιγμή, στην κρισιμότερη φάση της εθνικής της ζωής. Ο Ελληνισμός της Κύπρου βρίσκεται σήμερα σε τροχιά αφανισμού από τον τόπο στον οποίο ζει εδώ και 35 αιώνες. Έχουμε υποχρέωση, το χρωστάμε και στον Σπύρο Κυπριανού, να αντισταθούμε στην υλοποίηση των Τουρκικών στόχων και να τους ματαιώσουμε. Οφείλουμε να αναχαιτίσουμε την ψυχολογική κατάρρευση του λαού, να ανορθώσουμε το ηθικό του, να του εμπνεύσουμε πίστη στις δυνάμεις του. Να του εμπεδώσουμε ότι όπως η ελευθερία δεν δωρίζεται αλλά κατακτάται, έτσι και το μέλλον δεν διαγράφεται παθητικά από την τύχη, αλλά διαμορφώνεται δυναμικά από κάθε λαό. Να μην απεμπολήσουμε τα δικαιώματά μας και να μη συμβιβαστούμε με κάτι που θα θέτει σε κίνδυνο την παραμονή μας στη γη των πατέρων μας. Αν ζούσε σήμερα ο Σπύρος Κυπριανού, είναι πέραν από σίγουρο, ότι θα πρωτοστατούσε στην απεμπλοκή από μian άγονη διαδικασία που εξυπηρετεί μόνον τον αμετάθετο στόχο των Τούρκων για κατάληψη και Τουρκοποίηση όλης της Κύπρου. Θα επέμενε στην επαναφορά του προβλήματός μας στις σωστές του διαστάσεις ως θέματος εισβολής και κατοχής. Ούτε και θα επέτρεπε τη βάνανση κακοποίηση της αλήθειας ως προς τη συμφωνία κορυφής που υπέγραψε με τον Ντενκτάς. Όσα κάποιοι γνωστοί κύκλοι αποδίδουν σ'αυτές, είναι αντικατοπτρισμός των δικών τους απαράδεκτων θέσεων.

Μνημονεύοντας τον Σπύρο Κυπριανού και τις υποθήκες του οφείλουμε να μην ξεχνούμε, ούτε για μια στιγμή, ότι κανένας δεν θα φανεί πιο Έλληνας από μας τους Έλληνες στη διεκδίκηση των δικαίων μας. Εμείς πρώτοι θα αγωνιστούμε, κι ύστερα θα έχουμε απαίτηση για συμπαράσταση στον αγώνα μας. Κι ο αγώνας μας θα πρέπει να'ναι συνεχής και αδιάλειπτος μέχρις ότου «...ξαναβρεθούμε στη Σαλαμίνα και στους Σόλους, σε ένα νοερό συναπάντημα με τον Ευαγόρα, τον Ονήσιλλο και τον Φιλόκυπρο και τους άλλους προγόνους της φυλής μας...Μέχρις

ότου μπορούμε να περιδιαβάσουμε ελεύθερα κάθε σπιθαμή της πατρίδας μας, χωρίς την παρουσία ξένων στρατών και τον φόβο του πολέμου...Μέχρις ότου αυτός ο πολύπαθος λαός μπορέσει να προχωρήσει μέσα σε ασφάλεια και σιγουριά προς το μέλλον και να δημιουργήσει ελεύθερος θαυμαστά και αξιόλογα έργα..» Μέχρις ότου υλοποιήσουμε πλήρως το όραμα του αξέχαστου ηγέτη, του αείμνηστου προέδρου Σπύρου Κυπριανού, όπως με τόση γλαφυρότητα το εξέθεσε λίγες μέρες πριν από το τέλος του.

Αιωνία του η μνήμη!

Πηγή: churchofcyprus.org.cy